

Ud fra Drammen

1. Ud fra Drammen vi monne sejle,
vi skulle gå til Engeland,
med vort skib Fru Karen Sofie
kommer ud af Edmundshavn.
Vi vare alle lystig og glade
vores landlov at indholde;
siden løfted vi anker op,
hejsede mærssejl i højen top.

2. Da vi under sejl vare komne,
råbte vi med frisk hurra;
styrmanden stod med flasken i hånden,
vi drak skål, og skål var bra.
Lader os se, hvor raske vi ere
vores skib at manøvrere,
siden vi under aftenen
kan passere Værlingen.

3. Da vi skulle se os tilbage,
så vi vores kærester,
Gud ved, om vi ser dem mere,
tårerne på kinden randt,
da det var vor største glæde,
at vi med dem måtte leve.
Siden måtte da enhver
savne dem, som han har kjær.

4. Thi ville vi ikki mere tænke
på vore smukke kærester,
thi det kunne vort sind ikke krænge,
vi so raske sjømænd er.
Vi ville sætte os ned at skrive
brev, som lodsens dem skal give,
fare vi bort fra eders gård,
for at pløje bølgens blå.

5. At vores glæde har nu endet
ud i Drammen denne gang,
hvo som vil sig ret betænke,
må vist tiden falde lang.
Thi vi ser jo intet andet
end som himmelen og vandet;
landet os af sigte er,
storm og regn gør os besvær.

6.